

HOLLÓSVÖLGYI IVÁN

Az elhagyott robot

Egy hangtalan kitett robot,
ki meg nem állt, míg elkopott.
Nem ütközik ki rézfején
a benti fény: az ész, erény.

Az orra borvirága kék,
ragyog, mint holmi táblakép.
De mert kitették, megpihen,
felette rémes rekviem.

Kattogni kezd a fémzene,
mozdulna még a két keze.
Robotzenéhez tánc való,
de orrhegyére száll a hó.

Kitették fagyba, kincstelen,
szegény robotban nincs elem.
Az égnek drótok állnak ott,
remélhet kóboráramot,

leszállnak tán az égiek,
remény hevít, az éj hideg.
„Uram, csak egy kis áramot!” –
fohászkodik, míg más ragyog,

kinek szerencsés végzete,
nem fáj, reped szét rézfeje,
akit szerelme villanyoz,
s nem hasztalan van, mint a kosz,

nem horpadt, sárga hulladék,
kinek szemében rút az ég,
akit feledtek szívtelen,
mint roncshajót a szirteken.

Egy hangtalan kitett robot,
ki meg nem állt, míg elkopott,
szemét se látni, rebben-e,
elhagyta minden embere.

